

Arrest

nr. 288 775 van 10 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 april 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 april 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en er op (...) 1989 in de hoofdstad Tunis geboren te zijn.

Toen u een baby was werd binnen uw familie mondeling de afspraak gemaakt dat u met uw neef T. zou trouwen later. In 2015 werd daar concreter over verder gesproken tussen uw vader en zijn ouders. U weigerde en zei dat u graag zou verder studeren. Op 27 april 2016 stierf een van uw broers aan kanker. In het daarop volgende jaar kon gezien de voorgeschreven rouwperiode niet getrouwd worden. In 2018 begon uw familie weer te spreken over uw huwelijk met T., u bleef duidelijk maken dat u niet wilde. In 2019 begon uw familie, zonder het u nog te vragen, het huwelijk te arrangeren. Om alles geregeld te krijgen hadden ze 7 à 8 maanden nodig.

Via sociale media had u een Iraakse man uit Turkije leren kennen. Zijn naam is A. M. H. Al-J.. Eind augustus 2019 verliet u Tunesië om naar hem te gaan. Jullie huwden op 4 oktober 2019 in Turkije. U liet dat huwelijk ook in het Tunesische consulaat registreren. Uw zus liet aan uw familie in Tunesië weten dat u gehuwd was. Ze reageerden er niet goed op, noemden u een zondaar en een schande voor de familie en vonden dat u gedood moest worden.

Begin 2021 geraakte u zwanger van uw echtgenoot. Hij wilde geen kinderen en gaf u onder valse voorwendselen medicatie die de zwangerschap beëindigde. U vertelde hem dat u de relatie wilde beëindigen. Toen begon hij u slecht te behandelen. Hij sloot u thuis op en mishandelde u.

U slaagde erin te ontsnappen en ging klacht tegen hem indienen bij de Turkse politie. Die kon u niet helpen. U besloot naar Tunesië terug te keren en kwam er op 4 augustus 2022 aan. U verbleef er in een huurhuis voor toeristen in Tunis. U ontmoette uw twee zussen en uw moeder. Uw moeder raadde u aan het land te verlaten, anders zou u sterven.

In november 2022 verliet u Tunesië definitief, u bent er sindsdien niet meer geweest. Rond 10 december 2022 kwam u na een reis door verschillende landen in België aan. Op 9 maart 2023 werd u door de Antwerpse politie op heterdaad betrapt op feiten van drugshandel. Op 10 maart werd u in het gesloten centrum van Holsbeek geplaatst. Een procedure om u naar Tunesië te repatriëren werd opgestart, waarop u op 20 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in België.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten neer. Een kopie van uw Tunesisch paspoort; een gefalsificeerde Italiaanse verblijfskaart; foto's en een video van uw huwelijk; uw huwelijksakte; en foto's van elk van uw twee zussen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat niet kan genegeerd worden dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat de procedure werd opgestart om u naar Tunesië te repatriëren. U was sinds 10 december 2022 in België (CGVS, p. 4, punt 24) en vertoefde voordien ook in andere, aldus veilige, EU-landen (DVZ, Verklaring DVZ, p. 14, vraag 42). Nergens vroeg u internationale bescherming aan. Pas op 20 maart 2023 deed u een verzoek om internationale bescherming nadat u in een gesloten centrum werd geplaatst voor het plegen van illegale feiten en een gedwongen repatriëring naar Tunesië concreet werd. U zat bovendien al tien dagen in dat gesloten centrum toen u besloot asiel aan te vragen (CGVS, p. 4, punt 25). Bovenstaande vaststellingen relativeren uw vrees ten aanzien van uw thuisland Tunesië in zeer ernstige mate. Van een verzoeker van internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zijn nood aan bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt bij aankomst in een veilig land. U blijft wat dit betreft in gebreke. Het heeft er alle schijn van dat u louter asiel aanvraagt om uw gedwongen terugkeer naar uw thuisland te vertragen of vrijdelen. Hiermee geconfronteerd antwoordt u eerst naast de kwestie, dat u in een restaurant in Frankrijk hebt gewerkt (CGVS, p. 11, punt 103). De vraag nogmaals voorgeschoteld antwoordt u dat door in Frankrijk te werken recht probeerde te krijgen op een legaal verblijf. U voegt eraan toe dat u niet wist dat u in aanmerking zou komen voor asiel, omdat u dacht dat asiel enkel voor mensen uit oorlogsgebieden van toepassing is (CGVS, p. 11, punt 104). Dat is geen afdoende uitleg voor het laatsttijdig en opportunistisch indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde bovendien dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u na uw eerste door uw familie afgekeurde vertrek uit Tunesië en uw eveneens afgekeurde huwelijk en verblijf in Turkije (CGVS, p. 16, punt 161-163) nog vrijwillig bent teruggekeerd naar Tunesië (CGVS, p. 4 en 10, punt 30 en 93). U ging in een toeristisch huurhuis in Tunis wonen en kreeg twee keer bezoek van uw zussen en uw moeder (CGVS, p. 6 en 12, punt 53 en 115). Het feit dat u vrijwillig bent teruggekeerd naar Tunesië, nota bene naar de stad waar uw familie ook woonde, relativeert uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst eveneens in zeer ernstige mate. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u op dat moment een keuze moest maken. Was u in Turkije bij uw man gebleven, dan had u zelfmoord gepleegd. U wilde dan liever in Tunesië sterven (CGVS, p. 10-11, punt 93 en 105). Die uitleg houdt geen enkele steek. Dat u zich liet bezoeken door uw zussen en moeder, die weliswaar aan uw kant stonden, lijkt het risico voor u bovendien nog te verhogen. Uw gedrag valt dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met de door u voorgehouden vrees voor vervolging in Tunesië. Wat betreft de door u aangehaalde concrete asielmotieven moet worden opgemerkt dat deze, zoals door u voorgesteld, niet aannemelijk overkomen.

Zo verklaart u dat u moest trouwen met T., de zoon van uw paternale oom (CGVS, p. 12, punt 119-120). De eerste afspraken hieromtrent werden al gemaakt toen u een baby was (CGVS, p. 13, punt 131-132). Vanaf 2015 werd er concreter over gesproken en in 2019 begonnen de families zelfs het huwelijk voor te bereiden (CGVS, p. 7 en 13-14, punt 74; 133 en 142). Gezien het om een neef gaat, het huwelijk decennia lang werd besproken en het hier om uw primair asielmotief gaat kan redelijkerwijs verwacht worden dat u veel informatie hebt over T. . Echter, gevraagd wat u allemaal over de man kan vertellen, stelt u niet veel info te hebben over hem. U weet enkel dat hij handelaar is en religieus is. Gevraagd hoe het komt dat u zo weinig over hem weet, antwoordt u dat die man u niet interesseerde, u wilde niet met hem trouwen. Nogmaals gevraagd of u meer weet over T. antwoordt u negatief en verklaart u verder geen info te hebben over zijn persoonlijke leven (CGVS, p. 15, punt 149-151). Die verklaringen doen vragen rijzen in die mate dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven er door ondermijnt wordt.

Bovendien, gevraagd of T. intussen gehuwd is antwoordt u niets van hem te hebben vernomen en te denken van niet (CGVS, p. 12, punt 121). Nog opvallender is het dat u dit zelfs niet hebt gevraagd aan uw zussen. U verklaart dat ze het u wel zouden hebben gezegd als ze zijn huwelijk hadden bijgewoond (CGVS, p. 13, punt 122). Later, gevraagd hoe het komt dat u niet weet of T. intussen getrouwd is, antwoordt u dat uw ouders anders wel waren uitgenodigd geweest voor zijn trouwfeest. Dat is niet gebeurd, dus hij is nog steeds niet getrouwd (CGVS, p. 15, punt 152). Dat u er niet in slaagt eenduidig te beantwoorden of T. intussen getrouwd is komt zeer merkwaardig over. Zeker gezien u eerder verklaarde te hebben gehoopt dat T. met iemand anders zou trouwen (CGVS, p. 8, punt 86). Dat u dan klaarblijkelijk niet weet of T. reeds getrouwd is – u baseert zich daarbij louter op het feit dat u nog niet hebt gehoord dat uw gezinsleden zijn huwelijk hebben bijgewoond – is zeer merkwaardig. Dat u het zelfs niet gevraagd hebt aan uw zussen, met wie u contact houdt (CGVS, p. 5, punt 46), kan al helemaal niet overtuigen.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u verklaart dat uw zussen niet gearrangeerd moesten trouwen omwille van hun donkerdere huidskleur, wat op zich al weinig aannemelijk is, temeer daar de eerste afspraken over uw uithuwelijking al werden gemaakt toen u nog een baby was. Toen kon onmogelijk reeds met zekerheid geconcludeerd worden dat u een significant lichtere huidskleur zou hebben dan uw zussen (CGVS, p. 13, punt 128-132). Aan het einde van uw persoonlijk onderhoud werd u gevraagd foto's van uw zussen neer te leggen. Uit de foto's die u op 18 april 2023 liet doormailen kan niet afgeleid worden dat uw zussen een significant donkerdere huidskleur hebben. Het is dan ook opmerkelijk dat zij wel hun eigen echtgenoot konden kiezen (CGVS, p. 13, punt 126-127) en u niet, hetgeen uiteraard meer vragen doet rijzen.

Volledigheidshalve dient ook nog te worden gewezen op uw verklaringen over de Italiaanse verblijfskaart die u neerlegt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat het om een gefalsificeerd document gaat dat u in Parijs hebt gekocht om in Italië te kunnen werken (DVZ, Verklaring DVZ, p. 11, vraag 29). Dat u er niet voor terugdeinst om moedwillig valse documenten te laten fabriceren om er persoonlijk voordeel uit te halen ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Tunesië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw huwelijksakte, de foto's en de video van uw huwelijk kunnen uw huwelijk met A. M. staven. Dat huwelijk staat niet ter discussie; De foto's van uw zussen werden hierboven besproken.

U brengt tenslotte geen elementen aan waaruit zou blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 48/3 tot en met 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Zij gaat in op de motieven met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas waaronder de motieven aangaande de laattijdige indiening van haar beschermingsverzoek, haar terugkeer naar Tunesië, het gedwongen huwelijk met haar neef en haar lichte huidskleur. Daarnaast wijst verzoekster op haar familiale achtergrond en persoonlijk profiel en meent dat geen rekening werd gehouden met haar ongeletterde en conservatieve familie. Er wordt hierbij toegelicht dat verzoekster werd verplicht een hoofddoek te dragen, dat er fysiek geweld was binnen haar gezin in Tunesië alsook binnen haar huwelijk in Turkije. Tot slot stipt verzoekster aan dat er in Tunesië sprake is van stigmatisering van gescheiden vrouwen.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift wordt in de inventaris gewezen op volgende weblinks:

- <https://www.genderindex.org/wp-content/uploads/files/datasheets/2019/TN.pdf>;
- <https://www.refworld.org/docid/549ab86a4.html>.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig is tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoekster is gesteund op een vrees voor haar familieleden in Tunesië nadat verzoekster een gedwongen huwelijk met haar paternale neef weigerde en trouwde met een Iraakse man in Turkije waarvan ze nu gescheiden is waardoor ze tevens stigmatisering vreest.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.4.2. Vooreerst wordt samen met de commissaris-generaal opgemerkt dat verzoeksters beschermingsverzoek laattijdig werd ingediend:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat niet kan genegeerd worden dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat de procedure werd opgestart om u naar Tunesië te repatriëren. U was sinds 10 december 2022 in België (CGVS, p. 4, punt 24) en vertoefde voordien ook in andere, aldus veilige, EU-landen (DVZ, Verklaring DVZ, p. 14, vraag 42). Nergens vroeg u internationale bescherming aan. Pas op 20 maart 2023 deed u een verzoek om internationale bescherming nadat u in een gesloten centrum werd geplaatst voor het plegen van illegale feiten en een gedwongen repatriëring naar Tunesië concreet werd. U zat bovendien al tien dagen in dat gesloten centrum toen u besloot asiel aan te vragen (CGVS, p. 4, punt 25). Bovenstaande vaststellingen relativeren uw vrees ten aanzien van uw thuisland Tunesië in zeer ernstige mate. Van een verzoeker van internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zijn nood aan bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt bij aankomst in een veilig land. U blijft wat dit betreft in gebreke. Het heeft er alle schijn van dat u louter asiel aanvraagt om uw gedwongen terugkeer naar uw thuisland te vertragen of vrijdelen. Hiermee geconfronteerd antwoordt u eerst naast de kwestie, dat u in een restaurant in Frankrijk hebt gewerkt (CGVS, p. 11, punt 103). De vraag nogmaals voorgeschoteld antwoordt u dat door in Frankrijk te werken recht probeerde te krijgen op een legaal verblijf. U voegt eraan toe dat u niet wist dat u in aanmerking zou komen voor asiel, omdat u dacht dat asiel enkel voor mensen uit oorlogsgebieden van toepassing is (CGVS, p. 11, punt 104). Dat is geen afdoende uitleg voor het laattijdig en opportunistisch indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terughrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde bovendien dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

Verzoekster repliceert dat de reden voor de laattijdige indiening van haar beschermingsverzoek het gebrek aan vertrouwdheid met de procedureregels inzake asiel betreft en de lange afwezigheid van juridisch advies. Ze stelt dat ze op het CGVS heeft aangegeven dat zij in de overtuiging leefde dat haar vluchtmotief geen grond voor erkenning als vluchteling was en dat ze de mening was toegedaan dat enkel personen uit oorlogsgebied hiervoor in aanmerking komen. Er wordt voorts aangevoerd dat verzoekster een jongvolwassen meisje is dat nooit eerder in Europa heeft verbleven, dat ze bij vrienden terecht kon in Antwerpen doch na een huiszoeking mee werd genomen voor een verhoor hoewel ze niet betrokken was bij drugsfeiten en dat ze pas in kennis werd gesteld van haar rechten op 19 maart 2023 nadat er stappen

werden ondernomen om een beroep aan te tekenen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2023.

Verzoekster slaagt er met deze uitleg evenwel niet in afbreuk te doen aan de concrete motieven aangaande de laattijdige indiening van het beschermingsverzoek op 20 maart 2023 nadat ze dreigde gerepatriëerd te worden hoewel ze reeds sinds 10 december 2022 in België verblijft (persoonlijk onderhoud, p. 4). In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, blijkt uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en op het CGVS dat zij wel degelijk in andere EU-landen heeft vertoefd, waaronder Hongarije, Slowakije, Oostenrijk en Frankrijk, zonder er evenwel een beschermingsverzoek in te dienen (Verklaring DVZ van 22 maart 2023, p. 14; persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoekster kan de laattijdige indiening van haar beschermingsverzoek in de gegeven omstandigheden niet verschonen daar zij, die overigens universitaire studies aan het volgen was, niet aantoonde alvorens een mogelijke gedwongen repatriëring enige inspanningen te hebben gedaan om haar nader te informeren omtrent haar rechten en omtrent een asielprocedure hoewel zij zowel in Frankrijk terecht kon bij een vriendin alsook bij vrienden in België, zij daarnaast contacten had in Italië en bovendien reeds de nodige zelfredzaamheid aan de dag legde door haar "hele reis" zelf te regelen en te financieren (Verklaring DVZ van 22 maart 2023, p. 13-14).

Verzoeksters afwachtende, passieve houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relateert de ernst van de ingeroepen vrees.

Verder betwist verzoekster niet dat ze na haar vertrek vrijwillig is teruggekeerd naar Tunesië. In de bestreden beslissing wordt pertinent gemotiveerd:

"Daarnaast moet worden opgemerkt dat u na uw eerste door uw familie afgekeurde vertrek uit Tunesië en uw eveneens afgekeurde huwelijk en verblijf in Turkije (CGVS, p. 16, punt 161-163) nog vrijwillig bent teruggekeerd naar Tunesië (CGVS, p. 4 en 10, punt 30 en 93). U ging in een toeristisch huurhuis in Tunis wonen en kreeg twee keer bezoek van uw zussen en uw moeder (CGVS, p. 6 en 12, punt 53 en 115). Het feit dat u vrijwillig bent teruggekeerd naar Tunesië, nota bene naar de stad waar uw familie ook woonde, relateert uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst eveneens in zeer ernstige mate. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u op dat moment een keuze moest maken. Was u in Turkije bij uw man gebleven, dan had u zelfmoord gepleegd. U wilde dan liever in Tunesië sterven (CGVS, p. 10-11, punt 93 en 105). Die uitleg houdt geen enkele steek. Dat u zich liet bezoeken door uw zussen en moeder, die weliswaar aan uw kant stonden, lijkt het risico voor u bovendien nog te verhogen. Uw gedrag valt dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met de door u voorgehouden vrees voor vervolging in Tunesië."

Door te benadrukken dat haar verblijf in Turkije vervallen was alwaar zij geen netwerk had en omwille van het echtelijk geweld waarvoor ze geen bescherming verkreeg van de Turkse autoriteiten besliste om naar Tunesië terug te keren waar zij in een andere buurt dan haar familie verbleef en dacht dat ze niet traceerbaar zou zijn daar ze een toeristisch huurhuis huurde en uit voorzorg de schrijfwijze van haar naam in haar paspoort aanpaste, kan verzoekster geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Hoewel begrip kan opgebracht worden voor verzoeksters vertrek uit Turkije wegens haar echtelijke problemen, worden de ernst en geloofwaardigheid van haar vrees ten aanzien van haar familie in Tunesië en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas onderuit gehaald door haar terugkeer naar het herkomstland. Het gegeven dat zij in een andere buurt dan haar familie verbleef en dacht dat ze niet traceerbaar zou zijn daar ze een toeristisch huurhuis huurde en uit voorzorg de schrijfwijze van haar naam in haar paspoort aanpaste, kan geen afbreuk doen aan het gegeven dat zij evenwel terugkeerde naar Tunesië en meer bepaald naar dezelfde stad als haar familie en er overigens bezoek ontving van haar moeder en zussen (persoonlijk onderhoud, p. 11).

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde concrete vluchtmotieven kan in navolging van de commissaris-generaal geoordeeld worden dat deze niet aannemelijk overkomen.

De commissaris-generaal overweegt op goede gronden:

"Zo verklaart u dat u moest trouwen met T., de zoon van uw paternale oom (CGVS, p. 12, punt 119-120). De eerste afspraken hieromtrent werden al gemaakt toen u een baby was (CGVS, p. 13, punt 131-132). Vanaf 2015 werd er concreter over gesproken en in 2019 begonnen de families zelfs het huwelijk voor te bereiden (CGVS, p. 7 en 13-14, punt 74; 133 en 142). Gezien het om een neef gaat, het huwelijk decennia lang werd besproken en het hier om uw primair asielmotief gaat kan redelijkerwijs verwacht worden dat u veel informatie hebt over T. . Echter, gevraagd wat u allemaal over de man kan vertellen, stelt u niet veel info te hebben over hem. U weet enkel dat hij handelaar is en religieus is. Gevraagd hoe het komt dat u zo weinig over hem weet, antwoordt u dat die man u niet interesseerde, u wilde niet met hem trouwen. Nogmaals gevraagd of u meer weet over T. antwoordt u negatief en verklaart u verder geen info te hebben

over zijn persoonlijke leven (CGVS, p. 15, punt 149-151). Die verklaringen doen vragen rijzen in die mate dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven er door ondermijnt wordt.

Bovendien, gevraagd of T. intussen gehuwd is antwoordt u niets van hem te hebben vernomen en te denken van niet (CGVS, p. 12, punt 121). Nog opvallender is het dat u dit zelfs niet hebt gevraagd aan uw zussen. U verklaart dat ze het u wel zouden hebben gezegd als ze zijn huwelijk hadden bijgewoond (CGVS, p. 13, punt 122). Later, gevraagd hoe het komt dat u niet weet of T. intussen getrouwd is, antwoordt u dat uw ouders anders wel waren uitgenodigd geweest voor zijn trouwfeest. Dat is niet gebeurd, dus hij is nog steeds niet getrouwd (CGVS, p. 15, punt 152). Dat u er niet in slaagt eenduidig te beantwoorden of T. intussen getrouwd is komt zeer merkwaardig over. Zeker gezien u eerder verklaarde te hebben gehoopt dat T. met iemand anders zou trouwen (CGVS, p. 8, punt 86). Dat u dan klaarblijkelijk niet weet of T. reeds getrouwd is – u baseert zich daarbij louter op het feit dat u nog niet hebt gehoord dat uw gezinsleden zijn huwelijk hebben bijgewoond – is zeer merkwaardig. Dat u het zelfs niet gevraagd hebt aan uw zussen, met wie u contact houdt (CGVS, p. 5, punt 46), kan al helemaal niet overtuigen.”

Door te volharden in haar verklaringen op het CGVS en te benadrukken dat zij allerminst geïnteresseerd was in haar neef, er nooit persoonlijke gesprekken mee heeft gehad en geen bijkomende informatie won over de man waarvan zij walgde en waarvan zij wist dat zij niet met hem zou huwen, kan verzoekster bovenstaande pertinente motieven aangaande haar gebrekkige kennis en het gebrek aan eenduidige antwoorden niet verschonen.

Dat verzoekster geen verdere informatie kan verschaffen over haar neef met wie ze diende te trouwen en dat zij klaarblijkelijk naliet zich omtrent deze neef te informeren, getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar relaas. Verzoeksters uitleg dat zij geen bijkomende informatie inwon over de man waarvan zij walgde en waarvan zij wist dat zij niet met hem zou huwen geeft overigens geenszins blijk van een gegronde angst voor een gedwongen huwelijk nu verzoekster aangeeft overtuigd te zijn geweest dat zij niet met deze man zou huwen.

Voorts treedt de Raad volgende correcte motieven bij:

“Daarnaast is het opmerkelijk dat u verklaart dat uw zussen niet gearrangeerd moesten trouwen omwille van hun donkerdere huidskleur, wat op zich al weinig aannemelijk is, temeer daar de eerste afspraken over uw uithuwelijking al werden gemaakt toen u nog een baby was. Toen kon onmogelijk reeds met zekerheid geconcludeerd worden dat u een significant lichtere huidskleur zou hebben dan uw zussen (CGVS, p. 13, punt 128-132). Aan het einde van uw persoonlijk onderhoud werd u gevraagd foto's van uw zussen neer te leggen. Uit de foto's die u op 18 april 2023 liet doormailen kan niet afgeleid worden dat uw zussen een significant donkerdere huidskleur hebben. Het is dan ook opmerkelijk dat zij wel hun eigen echtgenoot konden kiezen (CGVS, p. 13, punt 126-127) en u niet, hetgeen uiteraard meer vragen doet rijzen.”

Verzoekster volhardt in haar verklaring dat de reden voor haar gedwongen huwelijk haar lichte huidskleur was die ook als baby kon waargenomen worden. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de commissaris-generaal nog terecht heeft gemotiveerd dat uit de neergelegde foto's niet afgeleid kan worden dat haar zussen een significant donkerdere huidskleur hebben.

De Raad merkt nog bijkomend op hoewel er sinds de jonge kinderjaren van verzoekster sprake was van een huwelijk met haar neef hetgeen concreter werd in 2015 en er in 2018, na de dood van haar broer in 2016 en de daaropvolgende beweerde rouwperiode, opnieuw concreter sprake was van dit huwelijk, er in al die jaren niet eens een verloving plaatsvond. Dat er geen verloving tot stand is gekomen louter omdat verzoekster weigerde aanwezig te zijn (persoonlijk onderhoud, p. 14), doet afbreuk aan de door verzoekster voorgehouden situatie van een gedwongen, verplicht huwelijk en aan het conservatieve karakter en de invloed van haar vader en ooms, te meer in het licht van de vaststelling dat de beide zussen niet gearrangeerd dienden te trouwen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoekster op het CGVS uitdrukkelijk aangaf dat één van haar zussen gescheiden is en niet bij de ouders woont doch werd hierbij geenszins gewag gemaakt van enige problemen omwille van haar conservatieve familie laat staan stigmatisering. In tegendeel, op de vraag hoe het met haar zussen gaat, antwoordde verzoekster “normaal” en blijkt uit haar verklaringen dat zij ook contact heeft gehad met deze gescheiden zus bij terugkeer naar Tunesië (persoonlijk onderhoud, p. 5, 11).

Gelet op bovenstaande concrete bevindingen weet verzoekster het door haar geschetste conservatieve profiel van haar familie niet aannemelijk te maken en kan zij geenszins overtuigen met haar blote beweringen aangaande de verplichting een hoofddoek te dragen en aangaande fysiek geweld binnen haar familie in Tunesië.

Met betrekking tot verzoeksters betoog dat er in Tunesië sprake is van stigmatisering van gescheiden vrouwen, inzonderheid binnen de familie, en dat de maatschappelijke situatie van alleenstaande vrouwen in grote mate wordt bepaald door hun sociale status, hun opleidingsniveau en financiële autonomie, moet de Raad vooreerst beklemtonen dat verzoekster, wiens zus in Tunesië tevens gescheiden is en geen problemen kent, het conservatieve karakter van haar eigen familie niet aannemelijk heeft kunnen maken. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster in Tunesië universitaire studies kon aanvragen, een diploma van het baccalaureaat heeft behaald in Tunesië, zij het inofficieel wel degelijk werkervaring heeft als verkoopster in haar herkomstland en bij terugkeer naar Tunesië de nodige zelfredzaamheid aan de dag legde en erin slaagde een huis te huren (persoonlijk onderhoud, p. 6).

De door verzoekster aangehaalde algemene informatie kan zodoende geen ander licht werpen op de gegeven omstandigheden in voorliggende zaak rekening houdende met verzoeksters persoonlijke omstandigheden.

Tot slot kan gewezen worden op volgende bevindingen in de bestreden beslissing:

“Volledigheidshalve dient ook nog te worden gewezen op uw verklaringen over de Italiaanse verblijfskaart die u neerlegt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat het om een gefalsificeerd document gaat dat u in Parijs hebt gekocht om in Italië te kunnen werken (DVZ, Verklaring DVZ, p. 11, vraag 29). Dat u er niet voor terugdeinst om moedwillig valse documenten te laten fabriceren om er persoonlijk voordeel uit te halen ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.” Verzoeksters uitleg dat zij trachtte te overleven in Frankrijk zonder enig netwerk kan voorgaande motieven niet ombuigen.

Waar verzoekster de problemen met haar voormalige echtgenoot in Turkije aanhaalt en verweerder verwijt hierop niet dieper te zijn ingegaan, moet aangestipt worden dat verzoeksters vrees terecht wordt beoordeeld ten aanzien van Tunesië, haar land van herkomst, zodat verzoeksters betoog in deze niet doorslaggevend relevant voorkomt en de voorgaande draagkrachtige motieven niet kan ontkrachten.

2.3.4.3. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen die de Raad bijtreedt en die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.4.4. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeksters relaas niet weet te overtuigen nu de beweerde problemen met haar familie in Tunesië niet aannemelijk blijken. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Tunesië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU